

Лист до Святого Миколая

Леся Храплива-Щур

Дорогий Святий Отче Миколаю!

Я називаюся Катруся і тепер маю час писати до Тебе. Бо мій братчик Петрусь заснув і вже не плаче. Бо я мушу оставатися з Петрусем, коли татко йде до міста. Петрусеві тільки три рочки і я його дуже люблю, коли він чемний. А коли він нечемний і плаче, то я теж плачу.

А наш учитель в українській школі прочитав нам таку казочку, як то Ти, святий Миколаю, поміг бідній сирітці. Тоді Борис встав і спитав, чи це правда. А пан учитель сказав, що правда, бо Ти так тихенько шепчеш добрим людям, щоб вони помагали, кому треба. То Ти певно знаєш, де живуть такі люди. Татко читав у газеті, що за морем, що зветься океан, є багато таких людей. Вони українці, так, як і ми. То перекажи їм про нас, Отче Миколаю, щоб вони нас не забули!

А коли будеш їм казати, не забудь згадати про панчішки для Петруся. Бо я їх часто зашиваю. Вони зовсім ствердли і Петрусь не хоче їх носити і плаче, коли треба їх вдягати. Бо мені вже вісім років і мама навчила мене направляти одяг і пішла в санаторію.

І ще попроси, щоб мені прислали якусь українську книжечку. Бо я ходжу до школи, а книжечки не маю. І в німецьку школу ходжу. А наш учитель в українській школі дуже добрий, і татко каже, що до української школи треба йти, як на велике свято. То я завжди вдягаю ту вишивану блюзочку, що мені мама вишила. А коли приходжу зі школи, складаю блюзочку старанно, бо вона дуже гарна і мені її шкода і тато каже, що мама вже мені другої не вишиє.

А про ляльку не кажи нічого. Бо Ти певно не знаєш, що Гретель, та, що живе через вулицю, має на вікні таку велику ляльку в правдивих черевичках і в капелюшку з перцем. Я бачу цю ляльку кожної днини і вона мені часто сниться. Але в нас вікно завішене до половини накривалом, бо нема вугілля, щоб зимою добре натопити в печі, і тому треба вішати накривало, щоб хоч від вікна не віяло. То нігде було б таку ляльку посадити. А я так дуже хотіла б її мати.

І ще прошу Тебе, Святий Миколаю . . . Тільки людям про це не кажи, навіть добрим. Бо це можеш зробити тільки Ти — Святий. Мені дуже треба такої шапки-невидимки, як ми давали про неї виставу в школі. Бо мені треба вдягнути цю шапочку і дістатися до мами до санаторії. Бо дітей туди не пускають, а коли йду з татом на відвідини, то не можу навіть через вікно побачити маму, бо вона лежить у кімнаті від городу, не від вулиці. А я дуже хотіла б побачити маму. І Петрусь теж хотів би, тільки він маленький і маму навіть не пам'ятає.

А коли тато вдома, то бере мене на коліна і каже, що я його розумна донечка, і що він мені все купив би, навіть теплу шапочку на вушка на зиму, таку, як має Лізель, з китичкою на кінчику. Але тато не має грошей . . .

А коли все це скажеш цим добрим людям (заховай добре цього листа, щоб чого не забути!), то ще скажи, що я завжди буду за них молитися, а коли я буду велика і Петрусь буде великий, ми їм за це все віддячимося.

Прощай, Святий Миколаю. і дуже вважай, щоб не загубити нашої адреси!

Твоя Катруся з Авґсбурґа¹⁾).

1) Авґсбург — місто в Баварії, в Південній Німеччині. В Німеччині залишилося багато українців, які не могли виїхати до Америки чи Канади, бо були хворі. Багато з них дуже бідувало. Катруся саме дитина таких батьків.